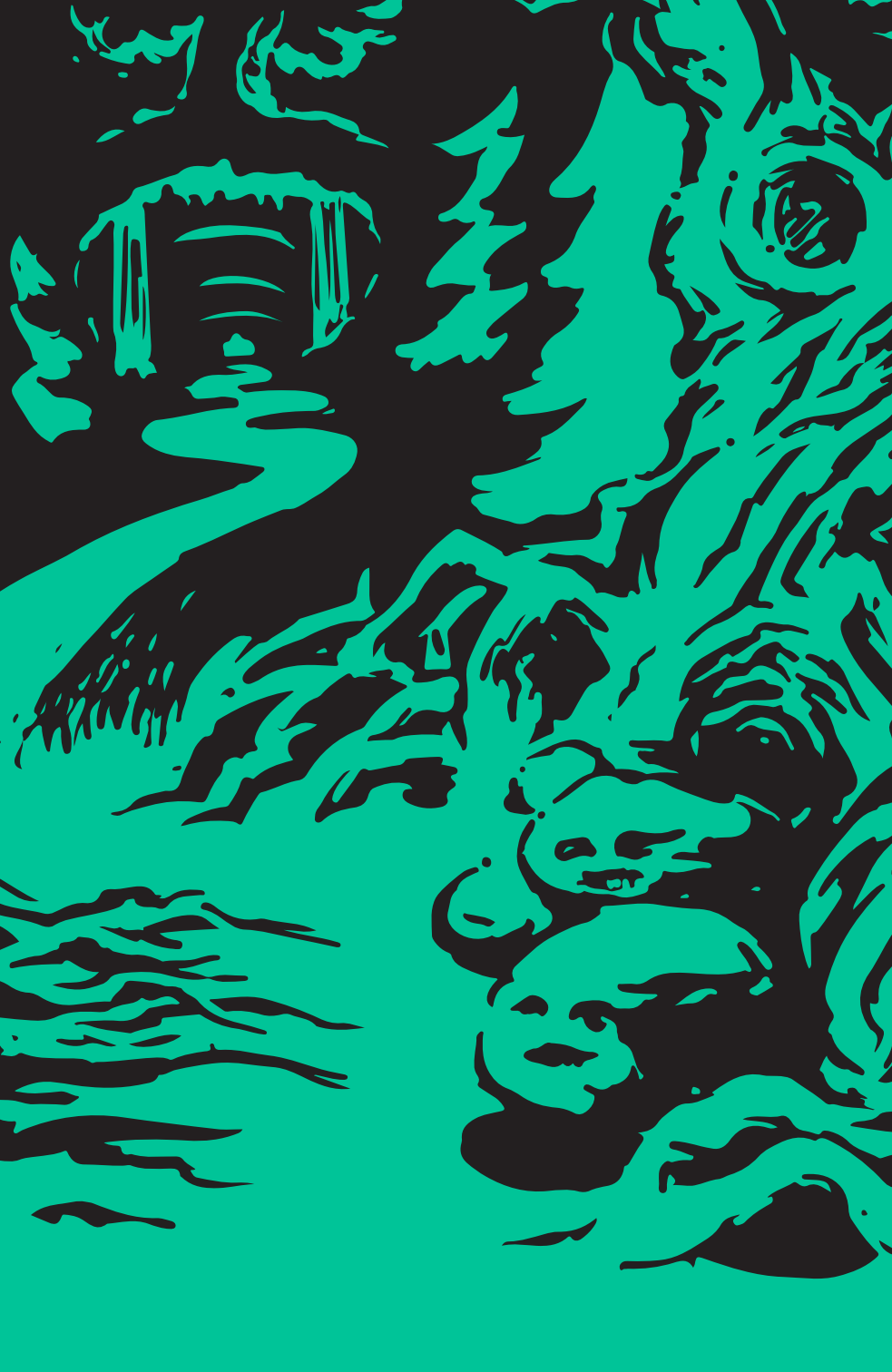
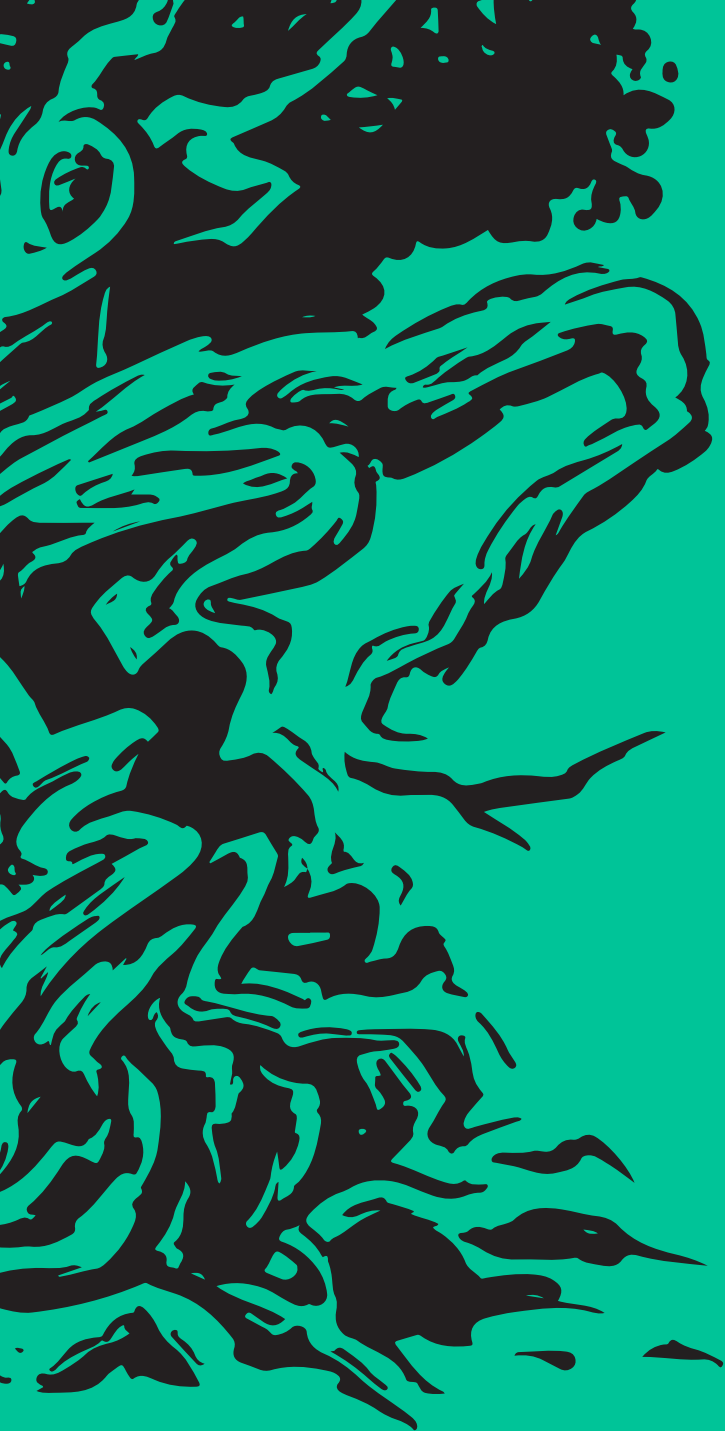

Jan-Marek Šík
Lenka Šíková

Rituál

Lenka Šíková
Jan-Marek Šík

Ritual

Brno 2019

© Lenka Šíková, Jan-Marek Šílk, 2019

Cover and illustrations © Braňo Matis, 2019

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0032-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0033-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0034-5 (Formát MobiPocket)

Prolog

Konečky prstů pomalu přejížděl po hřbetech knih. Zvolna krácel podél nekonečných polic napěchovaných svazky, stočenými pergameny a hromadami volně ležících listin. Celým prostorem, potemnělým a ztichlým, prostupoval pach zatuchlého papíru a kůže. Odkudsi k němu doléhal slabý tikot vody a připomínal mu bezvýznamnost času.

Světlo nepotřeboval. Věděl lépe než knihy samy, kde je jejich místo. A také to, že dnes nehledá knihu napsanou, ukončenou, završenou. Naopak — potřeboval list papíru, nepopsaný, připravený jen k tomu, aby mu vtiskl obsah a smysl a zařadil ho do své knihovny.

Potichu za sebou zavřel dveře. Stál v nevelké místnosti, odlišné od všech předchozích, kterými prošel. Nebyl zde žádný nábytek, jen hromady a hromady papírů, stohy, kupy a haldy, a všechny čisté, bez jediného písmene. Přesně věděl, co hledá. Vykročil, zastavil se až na druhém konci místnosti, pomalu natáhl ruku a zabořil ji hluboko do jedné z papírových hor. Po chvíli se mu na tváři objevil lehký úsměv.

Mám tě, pomyslel si Soudce a zavřel oči.

Vrátil se do pracovny. Položil papír na stůl, posadil se a přichystal vše potřebné k psaní. Po celou dobu od listu nedokázal odtrhnout oči. I když ani pracovna nebyla dobře osvětlená, přece jen bylo patrné, že papír není úplně prázdný. Zaujatě si ho prohlížel — jeho nerovný povrch, jakoby zhrublý při okrajích, po celém obvodu orámovaný tlustou

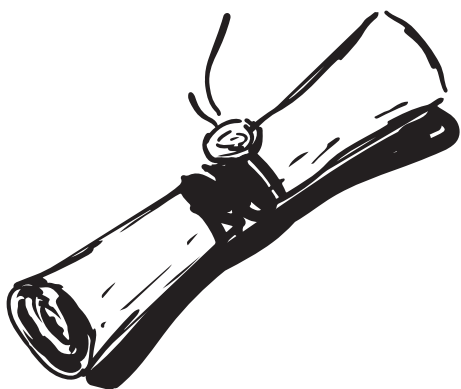
černou linkou. Kdykoli Soudce spatřil podobný dokument, vzplál nezadržitelnou touhou okamžitě vzít do ruky pero a prostor, který se před ním otevíral, neprodleně zaplnit. Tentokrát ovšem jen nehybně seděl a zíral před sebe.

Nejprve napíše do levého horního okraje její jméno. Pak se opět na dlouhou chvíli zamyslí, ponoří se do ticha a soustředění. Možná odloží pero na hladkou desku stolu, sepne ruce a bude se zdát, že šeptá neslyšnou modlitbu. Možná vstane a začne se procházet po místnosti, rázně či zvolna, podle toho, jak neodbytné budou jeho myšlenky. Možná se uchýlí do samoty své ložnice, kam nemají přístup ani jeho služebníci, ulehne na postel a nechá si před očima rozehrát stínové divadlo snů. Možná se probudí za několik hodin, nebo za několik dní. Nikdo, ani on sám nedokáže říct, jak dlouho trvá popsat jeden prázdný list.

Cítí nepatrné, frenetické záškuby očních víček. Tuší, že už to každou chvíli přijde. Bere do ruky pero, přiblíží ho k papíru, ale najednou se zarazí. Jako by se mu zatmělo před očima; dlaněmi si přejede po obličejí, aby ze sebe tu nenadálou mdlobu setřásl. Asi si brzy bude muset odpočinout.

Uvědomí si, že v prstech stále svírá pero. Zahledí se na ně, jako by se snažil odvrátit nevyhnutelné. Pak napíše:

...narozena jako čarodějka a čarodějkou se také stane.

Moreena

Seděla v rohu místnosti a nervózně si okusovala spodní ret. Čekání bylo příšerné. Ještě horší bylo dívat se, jak ostatní jeden po druhém odcházejí. Pokaždé když se dveře otevřely a rituán si někoho vybral, pokoušela se za jeho zády zahlédnout, kam jdou, co tam na ně čeká. Viděla ale jen kamennou zeď podzemní chodby. Byla si jistá, že jsou hluboko pod zemí, cestou sem sestupovali po mnoha a mnoha schodech.

Nakonec odešel i Uillan a ona zůstala sama. Připadalo jí, že mu to trvá mnohem déle než ostatním. Nebo na ni možná zapomněli... Podívala se na své ruce složené v klíně a zjistila, že jemnou látku obřadního roucha úplně zmačkala. Pokusila se ji narovnat, ale zůstala ošklivě sežmoulaná. Do tváří se jí nahrnula krev. Určitě si toho všimnou. Pro jistotu si založila paže na prsou.

Pokoušela se jakkoli zklidnit, myslet na něco jiného. Vzpomněla si na bratra, představovala si, co asi právě dělá. Určitě doma nemá stání, myslí na ni a nemůže se dočkat, až ji bude moct navštívit. Nebo, pomyslela si trpce, je zase venku s tou z Lískového vrchu. Natáhla se po karafě s vodou. Byla prázdná.

Po nějaké době, snad po mnoha hodinách, konečně uslyšela z druhé strany kroky. Vyskočila z lavice jako na pružině. Dveře zavrzaly a před ní stanul tentýž rituán. Byl o dvě hlavy vyšší než ona, celý zahalený v šedočerném

šatu, proti kterému svítila jeho nepřirozeně bílá kůže. Břichem jí projela křeč, ale nedala na sobě nic znát.

„Moreeno Ze samoty,“ pravil, „nastal čas tvé Proměny.“

Šla za ním. Za dveřmi byla jen další chodba. Vydali se znovu dolů, pak kousek rovně a nahoru. Cestou minuli dvoje dveře, oboje vypadaly, jako by byly zavřené už stovky let. Moreenu napadlo, že už museli dojít daleko za město. Chodba byla nepříjemně úzká a strop chvílemi tak nízký, že se rituán musel sehnout, aby prošel. Zdi byly z velkých kamenů, místy jen z hrubě opracované skály, jako kdyby procházeli dlouhou upravenou jeskyní.

Pak se prostor náhle rozšířil. Prošli velkými zdobně vyřezávanými dveřmi do další místnosti, po obvodu osvětlené mnoha svícemi. Působila daleko útulněji než místo, kde s ostatními museli čekat.

Zpoza závěsu po levé straně se vynořila rituánka a široce se na Moreenu usmála.

„Vítej,“ řekla sladkým, melodickým hlasem. „Dnes je tvůj velký den. Já tě v něm budu provázet. Ničeho se neboj, všechno dobře dopadne.“

Pohládila dívku po vlasech a upravila jí šaty. Moreena s úžasem a úlevou zjistila, že po zmačkání nezůstalo ani stopy. Pak ji žena vzala za ruku a vedla dál. Cestou jí dávala rady a pokyny, co má dělat, ale vyznělo to spíš tak, že Moreena vlastně nebude dělat vůbec nic.

Společně vstoupily do velké jeskynní síně. Strop se zvedal vysoko jako v katedrále a na několika místech jej podpíraly kamenné sloupy. Otvorem někde nahoře sem přicházelo světlo a v úzkém kuželu dopadalo do jakéhosi jezírka. Moreena užasle vydechla. Nevypadalo to jako voda. Bylo to tekuté světlo, které šířilo záři po celé síni a vytvářelo na stěnách zvlněné obrazce.

Rituánka ji vedla k jezírku. Kolem dokola stáli další rituáni a jeden z nich vykročil vpřed.

„Řekni mi své jméno.“

„Moreena Ze samoty,“ odpověděla třesoucím se hlasem. Ucítila, jak jí rituánka jemně stiskla ruku.

„Vstup do vody, Moreeno, a budeš proměněna.“

Nechala se vést do světla. Žena jí zula boty a rozpustila vlasy. Voda v jezírku byla ledová. Rituánka ji ale táhla dál, nemohla se zastavit. Jak se nořila hlouběji a postupovala ke středu, připadalo jí, že se celé jezírko ohřívá. Rituán už do něj vstoupil také a blížil se k nim. Postavili Moreenu přímo pod kužel světla a každý ji uchopil z jedné strany.

Voda byla horká.

Pomaloučku ji položili na záda. Světlo na ni dopadalo, procházelo jí tělem, naplňovalo ji a pohlcovalo.

„Zavři oči.“

Ucítila něčí ruku na čele, oporu pod hlavou a zády, dotyk zmáčené látky, vodu, horkou vodu, vroucí vodu. Slyšela, jak kolem ní divoce klokotá, světlo ji páliло do zavřených očí a voda svrběla a štípala na kůži.

Chtěla vykřiknout. Cítila pnutí, bolest, tlak, jako kdyby se jí nějaký netvor snažil otevřít zevnitř. Slyšela se, jak křičí, zmítala se, něčí ruce ji pevně držely. V panice otevřela oči a zjistila, že všechno kolem včetně ní je nehybné.

Pak ji ponořili do vody celou a všechno přestalo existovat, bylo jen světlo.

Bylo strašlivě těžké se udržet na nohou, i když ji z obou stran podpírali. Celá se třásla a nevěděla, jestli je to zimou, nebo slabostí. Tělo ji neposlouchalo, bylo neohrabané, jiné, podivně cizí. Někam ji odvedli a posadili. Pak ji kdosi osušil a znovu oblékl. A pak už nic.

Když přišla k sobě, znovu uviděla usměvavý obličej rituánky. Moreeně chvílku trvalo, než ženu poznala.

„Jak se cítíš?“

Nevěděla, co odpovědět.

Ležela na jakémsi otomanu v maličkém pokoji. Kromě lůžka se sem vešla jen nevelká skříňka. Neviděla žádné okno, zřejmě se stále nacházeli pod zemí. Rituánka jí měřila teplotu a puls, poznala to, sama se tomu ještě nedávno učila.

Prošla jsem Proměnou, pomyslela si a zachvěla se vzrušením. Podívala se na svoje ruce. Byly stejné a zároveň jiné. Prohrábla si vlasy, přejela dlaněmi po obličejí, po těle — a narazila na něco, co tam předtím nebylo.

„Brzo si zvykneš,“ řekla jí rituánka povzbudivě. „Teď zkus vstát.“

S její pomocí se zvedla. Bylo tak nějak těžší udržet rovnováhu.

„Máte zrcadlo?“ zeptala se nesměle. Rituánka se usmála a zavrtěla hlavou.

„Na to budeš mít celý zbytek života. Teď je čas setkat se s Ním.“

Znovu ji někam vedla, tentokrát vzhůru. Bylo to příjemné, připadalo jí, že se vrací do skutečného světa. Zároveň v ní ale rostly obavy, protože to celé ještě zdaleka neskončilo.

Na konci cesty ji rituánka uvedla do zvláštní tmavé místnosti. Moreeně se zdálo, že tam není vůbec nic, jen holé zdi. Otočila se, ale žena zmizela.

„Buď zdráva, Moreeno,“ uslyšela za sebou hluboký hlas. Hrdlo se jí stáhlo, ani nedokázala pořádně odpovědět. Objevil se odnikud, přísahala by, že tam předtím nebyl. Plaše vzhlédla. Chtěla si ho důkladně prohlédnout, okamžitě

ji ale upoutaly jeho oči a neodvážila se uhnout pohledem. Všimla si jen, že vypadá o dost mladší, než si ho představovala. Otočil se k ní zády a vzápětí jí podal sklenici, v níž jemně pableskovala jakási tekutina. Moreena si byla docela jistá, že ji neměl odkud vzít. A nebyla to obyčejná magie. Bylo to něco víc.

„Napij se,“ přikázal.

Chutnalo to skoro jako voda. Zdi kolem ní náhle začaly blednout a měnit tvar. Moreena zůstala zkoprněle stát, měla chuť se toho muže chytit, protože on jediný se ani nepohnul. Vyplašeně se rozhlížela.

Během chvilky se ocitla na úplně jiném místě. Vypadalo to jako nějaký kabinet nebo knihovna — tři stěny byly celé lemovány policemi s knihami a čtvrtá, naproti ní, se otevírala do velkého okna. Ve středu místnosti stála kamenná nádržka s vodou a u nádržky on. Zdálo se jí, že se usmívá.

Zatímco se zvědavě rozhlížela, vzal z police částečně popsaný papír. Moreena měla pocit, že na něm nahoře zahlédla své jméno, ale možná se jí to jen zdálo.

„Posaď se,“ vybídl ji a ona zjistila, že má za sebou židli. Poslechla a sledovala, jak si sedá naproti ní. Chvilku se na ni jen díval. Najednou nevěděla kam s očima. Složila bezradně ruce do klína a poslouchala, jak něco uvnitř ní křičí.

„Dlouho jsem na tebe čekal,“ uslyšela ho říkat. „Znal jsem tě. Ale vidět tě na vlastní oči je něco docela jiného.“ Usmál se, ale jeho oči zůstaly vážné. „Víš, proč jsi tady.“

Přikývla.

„Pomůžete mi stát se tím, co je mi souzeno.“

Teď se usmál doopravdy.

„Sám bych to lépe neřekl,“ poznamenal. Pak si poposedl blíž. Natáhl ruce a jemně jí přitiskl prsty ke spánkům.

„Teď se zkus uvolnit. Není se čeho bát, všechno dobře dopadne.“ Cítila, jak se z ní neklid vytrácí. Zavřela oči. Pak uslyšela jeho hlas znovu, přímo ve své hlavě.

„Ukaž mi, kdo jsi.“

Před očima jí prolétaly obrazy. Její vlastní vzpomínky, myšlenky, přání, obavy. Všechno se vracelo, i to, co už dávno zapoměla. Viděla samu sebe první den ve škole. Bratra. Smrt rodičů. Jejich dům v Údolí samoty. Přátele. Bratra. Touhu ho ochránit. Dlouhé hodiny ve škole. Čekání na Proměnu. Bylo to, jako kdyby celý život prožívala nanovo.

Obrazy se vracely, ale něco v nich bylo jinak. Měnily se jí přímo před očima, už nevypadaly jako ty vzpomínky, které ještě před chvílí ukrývala v hlavě. Pak se však objevily znovu a byly zase takové, jak si je pamatovala.

Ztrácela se v tom. Hlava ji brněla, mysl temněla, mátlala se. Křečovitě sevřela okraj židle, aby si připomněla, co je skutečnost, ale nepomohlo to. Na spáncích ucítila silný tlak. Obrazy se vracely znovu a znovu, i ty nejbolestnější, i ty, na něž si přála zapomenout. Bylo v nich něco jiného, něco nestvůrného, jako by ožívaly. Tlak se proměnil v ostrou bolest. Nedalo se to vydržet. Možná že vykřikla, nebyla si jistá.

Otevřela oči.

Všechno zmizelo. Soudce se na ni díval, vážně, klidně. Jeho obličej neprozrazoval vůbec nic. Moreena se ale nemohla zbavit pocitu, že je něco hrozně špatně.